

[Hedelund.]

Færdsele paa Vejene, som vi for et Øjeblik siden havde til Behandling. Det kan ikke overraske den højtærede Minister, idet det jo ikke er første Gang, vi her i Rigsdagen behandler disse Fantasiløb til Grundforbedring af Vejene, til ekstraordinære Vejarbejder. Og hvis vi betragter de faktiske Forhold, ser jeg ikke rettere end, at det, vi beskæftiger os med her i Øjeblikket, er Overbudspolitik og Kompromispolitik. Kravet om Vejforbedringer paa Grund af de ændrede Trafikforhold, saaledes som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet klargjorde det gennem sit Talmateriale, er anerkendt fra alle Sider indenfor Rigsdagen, og det er ikke alene anerkendt, men Lovgivningen har helt og fuldt respekteret dette Krav derved, at man har gennemført en Lovgivning, der til disse Formaal stiller til Disposition et Beløb af godt og vel 36 Mill. Kr. aarlig. Jeg minder om, at den Gang vi havde Motorafgiftsloven til Behandling, hvorefter disse Beløb skulde udredes, kalkulerede man med et Beløb af ca. 26 Mill. Kr. — det viser sig altsaa, at man har faaet et Merbeløb af ca. 10 Mill. Kr. at arbejde med —, og jeg minder om, at den Gang dette Forslag var til Behandling i denne Sal, var det med Tilslutning fra alle de politiske Partier, det gik op i det andet høje Ting, og at det ligeledes i Landstinget blev vedtaget med Tilslutning fra alle Partier. Jeg tror, at der ogsaa er Tilfredshed ude i det praktiske Liv de forskellige Steder, hvor man beskæftiger sig med dette Spørgsmaal. Vi har fra Amtskommuner, fra Sognekommuner og fra Købstadkommuner kun hørt Tilfredshed med, at de har faaet disse Beløb at disponere over og anvende til disse Arbejder, og de, der skal udrede Beløbene, de motor-kørende, erkender, at de for disse Beløb faar en rimelig og naturlig Valuta. I Praksis har hele dette Forhold i Virkeligheden formet sig saaledes, at vi er inde i en forstandig og solid Udvikling, en Udvikling, der ganske naturligt er begyndt dermed, at man har ladet Vejbannerne og Kørebannerne bringe i Orden, hvorefter man er gaaet over til at løse andre Vejopgaver.

Maa jeg i denne Forbindelse sige, at naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet taler om, at Vejene ogsaa skal være for andre end Automobilister, er jeg fuldstændig enig med ham, selvfølgelig skal ogsaa gaaende og Cyklister kunne færdes paa Vejene. Men det ærede Medlem vil sikkert ogsaa, hvis han har fulgt lidt med i Udviklingen af Vejforholdene, have be-

mærket, at de Steder, hvor man har faaet grundforbedret og faaet Kørebannerne i Orden, er man gaaet over til at anlægge baade Gangstier og Cykkestier, og jeg skulde for mit Vedkommende med Tilfredshed se, om man vilde fortsætte med denne Udvikling.

Men det er denne forstandige og solide Udvikling, vi er kommet ind i, som man nu ved at forelægge dette Forslag i Virkeligheden vil forstyrre, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg hævder, at det fra de to Partiers Side mere er hele Arbejdslededsproblemet, de har haft for Øje, end det er selve Vejproblemet. Det fremgik bl. a. af Regeringspressens Omtale af den højtærede Ministers Forelæggelsestale, hvor man med store, brede Typer som Overskrift saa: „75 Millioner til Disposition for de arbejdsløse!“. Det fremgik ogsaa af den ærede Ordførers Tale for et Øjeblik siden, hvori han fremhævede, at Forslagets Gennemførelse vilde have en udmærket Virkning paa hele Arbejdslededsproblemet.

Hvis nu Forholdet var det, at Forslaget i saa Henseende kunde udrette noget, maatte man dog indrømme, at der var en Realitet i det, men jeg tror, at man, naar man vil bedømme dette Forslag ret, gør klogest i at gaa tilbage og se, hvad der ligger forud for dette Forslag, der nu fremtræder som et Regeringsforslag.

Her vil jeg minde om, at dette Lovforslag har sin Oprindelse i Regeringspartiernes gyldne Oppositionsdage. Det stammer fra den Periode, hvor de daværende Oppositionspartier nødvendigvis skulde udarbejde Forslag, Forslag, der kunde tage sig ud, Forslag, der kunde virke i Agitationens Tjeneste, og som et Led i en hel Række af saadanne Forslag blev der første Gang forelagt Forslag her i Tinget om disse ekstraordinære Hjælpe-midler.

Det var paa et Tidspunkt, da de nu saa inderligt sammenknyttede Partier arbejdede hver for sig. Socialdemokratiet forelagde et Lovforslag, i hvilket de stillede 50 Mill. Kr. til Disposition, men de Radikale, som selvfølgelig skulde demonstrere deres særlige Forstaaelse af de arbejdsløses Forhold, bød op, og de kom med et Lovforslag paa 150 Mill. Kr. Naar Forholdene ligger saaledes, tror jeg, man vil give mig Ret i, at vi her beskæftiger os med det, jeg før betegnede som Overbudspolitik.

Ved Behandlingen af de Radikales Lovforslag om de 150 Mill. Kr. blev dette i Virkeligheden indirekte indrømmet af Socialdemokratiets daværende Ordfører, der